

Hell's tour

1989

HELL'S TOUR 1989

No a je to tu zas. Pochopitelně předpokládám, že jste již absolvoval (a) čtení předešlých zpráv a již nejspíš tušíte, co vám asi nalezte do hlavy z následujících stran. A vy ostatní? No, nechte se překvapit...

Letošní výjezd HELL'S TOUR? No, to bylo tak. Dostal jsem v rámci VZS (vojenská základní služba) šest dnů dovolenky. Přijel jsem domů a nikde nikdo. Štěpánka (moje nastávající – oddílové jméno UKO), jela určitě na tábor. Podle zvyklostí by nyní měla probíhat příprava (příprava louky, dovoz dřeva na podsady, stavby TEE-PEE, stavba kuchyně apod.) oddílu Obelisk. Pojedu tedy za nimi. A nejlépe na kole. Ale sám nepojedu. Takže kdo přichází v úvahu? Honza ne. Ten je na vojně. Simona ne. Ta je v tom. Zbývá už jen Petr. Jo! To je on!

Jedu za ním do místa jeho bydliště. Je nápadem přímo nadšen. Akorát, když jsem mu řekl, že jedeme hned, trochu znejistěl. „Nemám spacák.“ „Nevadí, seženu“. Opravdu jsem ho za deset minut přinesl. „Nemám celtu“. „Nevadí, použijeme deku. Počkej tady na mě. Jedu domů a přijedu na kole“. Dojel jsem domů a připravil kolo k odjezdu. Jedu zpět k Petrovi. Ještě mi chybí monočláanky do zdroje. Zastavím se někde v centru. Blížím se k Václaváku. A začínají první potíže. A to hned ty největší. Píchnul jsem. Takže tlačím kolo k obchodnímu domu Diamant pro novou duši. Zároveň jsem koupil i baterie a před obchodákem přezouvám píchnlé kolo. Všichni kolem nechápou.

Je 17.30. Už bychom měli vyrazit. Zastavuji před domem. Už na mě čeká Petr a večeře. Oba dost nervózní. Pojedli jsme a naplnili nádoby na cestu a chtěli vyjet. Jenomže ouha! Vždyť my nevíme, kam vlastně jedeme. Cíl sice známe, ale cestu ne. Mapu nemáme. Našli jsme však autoatlas. Pravda, poněkud starší, ale ono se toho za poslední dobu moc nezměnilo.

Takže cíl: Dědov. Teď ještě maličkost. Kde to je a kudy se tam jede. Hledáme a zjišťujeme: Čechy jsou docela velká země. Hledáme dál. A pozor, v Broumovském výběžku jsou názvy vesnic, které by údajně měly být poblíž hledaného místa. Tak už nic nebrání v cestě.

Je 19 hodin. Hmm, to je fajn... Jedeme okruh kolem bloku a zkoušíme funkce. Hned přehazovačky, světel a svého svalového aparátu. Vše je zhruba funkční, takže skutečně vyjždíme.

Nejdříve musíme vykličkovat z Prahy. To znamená dostat se nějak na Mladoboleslavskou výpadovku. Postup je tedy následující: Ondříčkova, Olšanská, Želivského, Koněvova, Spojovací, nám. Lidových milicí, Mladoboleslavská. Dále již pokračujeme po výpadovce Hradecké.

Ještě před výjezdem z Prahy jsem usoudil, že je třeba si odpočinout. Zastavujeme, sesedáme. Ještěže se můžeme opřít o kolo. Situace nastala ta, že člověci netrénovaní, jedou-li déle na kole a pak slezou, jsou na nejbližší dvě až tři minuty neschopni vlastní pastvy, natož chůze, nebo stání. De facto stojíme a snažíme se vymyslet jak zažehnat tuto nepříjemnost. Zkusíme udělat pár kroků. Třeba nespádnem. Chvilka přemáhání se, krok, a ještě jeden a další... Ale jo, ono to půjde.

Pomalu se dostáváme do normálu. To už jsme ušli deset kroků prosím! Půjdeme ještě dál. Až na kopec a pak zas pojedem. Je to rozumný, protože rozjíždět se do kopce, a přičteme-li k tomu, že se mi vlastně nechce...

Na kopci nasedáme. Po odpočinku to jede skoro samo. Máme 20.10. Slunce přestává hřát. Nicméně pořád fouká mírný protivítr. Jedeme a jedeme a nikam nespěcháme. Začíná se stmívat. Přestože stále jedeme, pouští se do nás zima. Zastavujeme u odbočky do lesa a přioblékáme se. Pak ještě na skok za křoví a pokračujeme.

Zase jedeme. Poněkud se nám zmenšuje rozhled, neboť na krajinu padla tma. Zastavíme a poradíme se s atlasem, kde je to

jediné správné místo pro nocleh. Hmm, nikde! Nejbližších 40 km jsou kolem jen pole. Je tu sice pár odboček, ale kus lesa pro přenocování nikde. Takže jedeme dál a pokusíme se najít místo opticky – tedy pohledem. Trochu mi kalí nadšení to, že je tma, ale však my si nějak poradíme.

Tma houstne. Máme rozsvíceno všechno co jde. Stačí to tak akorát abychom viděli cca 5 metrů před sebe. Úsek, kde aspoň chvílema svítily pouliční lampy je dávno za námi. Před námi je jen dokopec a tma. Na vrcholku kopce svítí světlo. Jedeme k němu. Podle atlasu se to tam jmenuje Sadská.

Usoudili jsme, že šlapat do kopce je nesmysl a proto půjdeme kousek pěšky. Tedy... jaksi... k tomu světlu. To, že to budou zhruba dva kilometry jsme netušili.

Konečně u lampy. Proč u lampy? To proto, že vesnice sestává ze tří domů a jedné lampy. Nahlížíme znovu do atlasu. Před námi, tedy asi 10 km jsou Poděbrady. Kolem silnice stále samá pole.

22.50. Začínají se rojit kamióny. Je sice víc vidět – od jejich světel -, ale rychlost nám to nepřidalo. Projíždíme Poděbrady. Všude mrtvolné ticho. Nikde ani človíčka. A přeci, támhle se někdo potácí. Konečně jeden pěkný pohled na „celého člověka“. Ted' upadl a rozbil láhev, kterou nesl. Už ho mjíme. To, co blábolí jsou určitě nadávky a klení na nerovnosti chodníku.

Vyjíždíme z Poděbrad. Chce se nám spát, jsme unaveni. Před námi leží Odřepsy. Za nimi asi 5 km odbočka doleva a ten zelený flek na mapě vypadá jako les. Tam jedeme.

Provoz kamiónů houstne. Už máme rozsvíceno jen to nejnntnější, aby nás viděli. My vidíme přímo fantasticky. A tak šlapeme... do pedálů... a jedeme, pak chvíli jdeme a zase jedeme a najednou začal provoz ochabovat. Ted' už přejede auto jen sem tam a u odbočky, kde jsme chtěli opustit Hradeckou, byla zase tma a mrtvo.

Zase svítíme vším co máme a za odbočkou vjíždíme do vesnice. Je 23.45. Všude tma a ticho. Na ceduli jsme si přečetli, že se to tu jmenuje Opočnice. Asi proto, že zdejší obyvatelstvo je furt v opici. Ale asi jindy než ted'. V současné chvíli nikde nesvítí ani okýnko, natož pak nějaká lampa. Zhasínám všechna světla. Totéž učinil Petr. Chvíli jdeme tmou a rozkukáváme se. Za pár okamžiků

jsme přivykli tmě a vidíme celkem dobře. Opouštíme vesnici a na obzoru – radost největší – obrys lesa!! Nasedáme a hurá k němu.

Ted' ovšem zase svítíme, neboť je dobré vidět před kolo. Někdy se stane, že se letí přes řídítká v důsledku nájezdu na kámen, který opravdu vidět není.

Blížíme se k místu, kde by měl být ten les. Abychom tam dojeli, musíme odbočit do pole. Naštěstí je tu cesta. A už jsme blízko stromů. Jsou však nějaké divné. Takové vysoké, štíhlé... To budou topoly. Tím pádem to co je před námi není les! Nevadí, jedeme tam. Ano, je to jen stromořadí. Zkusíme tam zajet a uvidíme.

Neuvidíme! Pod předním kolem to začalo čvachtat a kolo si jede kam chce, ale v žádném případě ne tam, kam chci já. Bláto! Zadní kolo začíná prokluzovat. Kousek dál je ostrůvek. Zastavuji na něm. Tak tudy ne! Vracím se.

Všude tma, čas 0.09. Vyškrábali jsme se na silnici a pokračovali po ní dál. Táhle! Podívej! To je určitě les! Jedeme tam. Odbočili jsme na cestu doleva. Po chvíli jsem zjistil, že ten les vpravo je nějak moc pravidelný. To nebude les. Ale vlevo to vypadá dobře. Černá neprůhledná džungle. Tam zajedeme a budeme tam nocovat. Našli jsme krásný rovný, maličký plácek, asi 2x3 metry. Kola jsme opřeli o stromy a světla namířili na plácek. Vysbírali jsme klacky a ostatní nepohodlné předměty, připravili ležení, povečeřeli, nebo posnídali? A ulehli. Čas – 0.45. velmi rychle usínáme.

Bl, bl, bl...., Bl, bl, bl...., Bl, bl, bl...., Bl, bl, vrrrrrrrrrrr!!!! To je motorová pila! A blízko! Prask, křup, chrrrrřůůůůůp, bum! To byl strom. Cca 20 metrů od nás. Kolik je hodin? Cože?! 5.30! Ti lidi nemají rozum, dělat rámus takhle brzo ráno! GRRRRR! No, já tady balím, končím, odjíždím, nashledanou!!!

Během tří minut sedíme vsedle a nikdo by nepoznal, že tu někdo spal.

Přibližujeme se k místu, kde jsme včera, vlastně dneska, odbočili. Aha, už vím, proč ty stromy byly tak pravidelné. On je to sad. Třešňový! Naprali jsme si pupek a pokračovali z kopce do nejbližší vesnice.

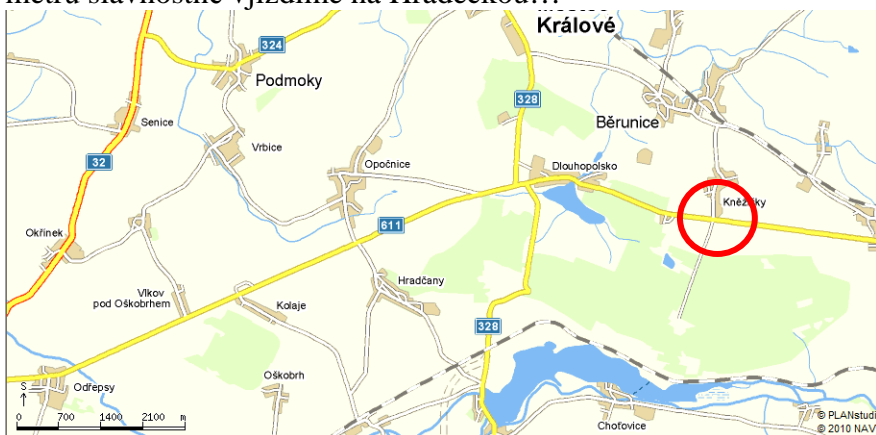
Čas 6.45. Fajn, najíme se ve zdejších potravinách. A skutečně. Stádo rohlíků, mléko a do zavazadel 4 sodovky. Chvilí ještě posedíme na sluníčku a pojedem.

Ted' jsme v Městci Králové. Dále pojedeme na Hradec Králové, Jaroměř, Náchod, Hronov a Polici n. Met. Možná, že se Hradci vyhneme.

Vyjíždíme. No jo, jenomže kudy z téhle díry. Z atlasu to vyčíst nejde. Tak pojedem třeba tudy. Jedeme. Nějak se mi ta cesta nezdá. Atlas! Hmm, tak tahle cesta tady nejní... To je celkem fajn. Petr zastavuje. Má nějaký technický problém. Zastavuju taky. Ale jenom jsem se nohou dotkl silnice, už tu byli. Nikoliv novináři, nebo zvědaví turisté, ale ovádi. A hned se do mě pustili. No tak tady já nebudu! Rozjíždím se. Koukám, Petr taky. Rozhazuje kolem sebe rukama, plácá se po těle, ale šlape. Vvvvfffžžžžuuuumm! To mě předjel. „Hééééj! Počkééééj! Už tě nedohonééééj!!“ A já taky ne...

Naštěstí ho po chvíli jeho úsilí opustilo, rychlost opadla a tak jsem jej za nějakou dobu dojel. Několik oteklých míst na jeho těle svědčilo o šťastném přistání několika zástupců otravného hmyzu.

Všiml jsem si, že se silnice poněkud stočila a míří zpět na Hradeckou výpadovku. Konstatuji chybu v navigaci. Mojí. No nevdá, pojedeme po Hradecké. Připadá mi, že Petr stále ještě nechápe, která bije a žije v domnění, že pořád jedeme po trase. No, nechám ho v tom a pojedeme dál. A skutečně po pár desítkách metrů slavnostně vjíždíme na Hradeckou...

No, když už jsme tady, pojedem tudy. Jedu stále asi 3m před Petrem. Chvilkami, pokud to provoz dovolí se bavíme. Najednou

koukám, jsem na silnici sám. Ani auta, ani nic jiného není nikde vidět. Dobře zastavím a počkám. 5 minut – nic. 15 minut – pořád nic. Tak jinak. Pojedu nazpátek a zjistím, co se děje.

Asi 300m zpátky byla odbočka do lesa. Tam bylo opřené Petrovo kolo a za zatáčkou chodil Petr s hlavou skloněnou a něco hledal. „Co je?“ „Ztratil jsem šroubek a blatník mi zablokoval zadní kolo“. Tak šroubky s sebou nemáme, to mě nenapadlo vyvézt. Co teď? No to je přece jasný. Pomůže nám drát, motoristy kamarád. No jo, ale nic takového nemáme. Tak provázek.

Přivázali jsme blatník ke středu úchyty a pokračovali v jízdě. Je 10.05. Zase začal foukat protivítr. Ale i tak je vedro na padnutí. Zastavujeme na zastávce autobusu a ve stínu budky likvidujeme jednu sodovku. Přišla právě včas.

Pokračujeme. Přes Lovčice, Chlumeč n. Cid., do Hradce Králové. Dohodli jsme se, že najdeme železářství, koupíme šroubky a opravíme ten blatník.

Jenomže, jak už je pravidlem na všech akcích, kterých se účastním, osud zasáhl a chtěl něco úplně jiného. Přestože je Hradec docela velké město, nepodařilo se nám objevit železářství, které by bylo otevřené. Jen nějaké domácí potřeby a tam šroubky neměli. Tak jsme aspoň poobědvali, odpočinuli si a zas na cestu.

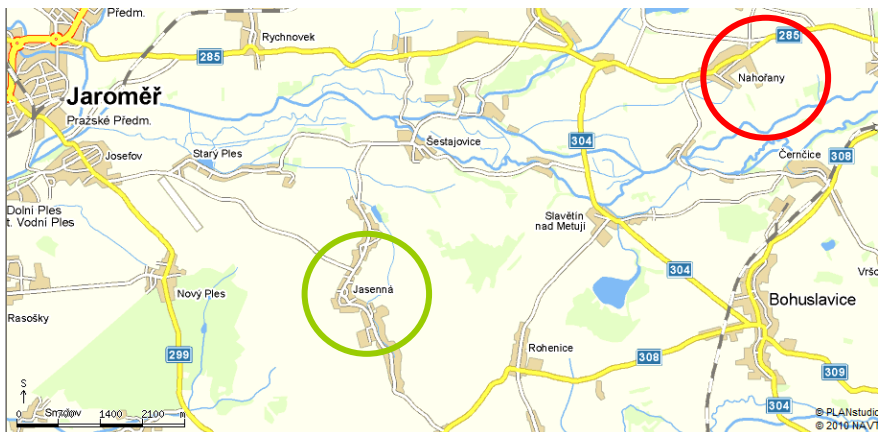
Na Jaroměř! V atlase jsem našel okresku vedoucí rovnoběžně se státovkou a končící v Jaroměři. Projedeme přes Rusek, Skalici, a Rasošky.

Kousek za Hradcem je vojenské letiště. To jsme pochopitelně nevěděli. Proto není divu, že nás přímo vyděsilo, když se těsně nad námi ozval strašný rachot. Přistávalo přes nás letadlo. Proletělo asi ve výši 15 – 20 metrů. Úžasný zážitek. Nenechte si ujít!

Pak cesta probíhala v naprosté pohodě a úplném klidu, za strašného vedra až do Jaroměře. Tam jsme vpadli do bufetu a pili a pili a pili... Chvilka odpočinku a jedeme dál. Tentokrát na Náchod.

Akorát mě trochu rozladuje, že nevíme, ve které části Jaroměře jsme a kudy dál. Zkusíme se nějak dostat na silnici vedoucí do Náhořan. Pokus skončil neúspěchem. Dojeli jsme do Jasenné. Podle atlasu musíme doleva. Na nejbližší křižovatce odbočujeme. Asi po dvou kilometrech se chci přesvědčit, že jedeme dobře. Zjišťuji: možná že jo, ale silnice, po které jedeme není

v atlase zakreslená. Vůbec nevím, kde jsme...

Jsou 3 hodiny. Pojedeme dál a někde se zeptáme. Tak třeba támhle. Na nedaleké zahradě se opírá o rýč asi člověk, staršího vydání. Míříme k němu. „Dobrý den. Prosím vás, kudy na Náchod?“ „Jó, ano, Náchod. Tak, tak.“ Nechápu nic. Asi pojedem a zkusíme to jinde. „Ale autobus jede až odpoledne“ slyším ještě za zády. Hmm, takových průvodců to chce víc. Ale pozor, támhle sedí na lavičce nějaký mladík. Ten snad... „Na Náchod? To jedte na konec vsi a pak rovně a do kopce.“ „Díky.“ Jo! Zase do kopce. No nevadí. Pokračujeme.

Dojeli jsme na nějakou křižovatku. Aha, tady jsme. Už jsem nás našel (v atlase). Teď musíme na Bohuslavice a pak na Nové Město n. Met. A pak už Náchod. A skutečně, až do Nového Města probíhalo všechno hladce. Tam jsme narazili na třešně. A proto malá pauza.

16.30. Vydáváme se zas na cestu. Nejbližší vesnice jsou Vrchoviny. Tam se připojíme na státočku a dojedeme do Náchoda.

A zase ne! Petr měl opět nějakou závadu a trochu se zpozdil. Tím jsme ztratili kontakt a každý jel jinam. Situace se vyvinula asi takto: V místě odbočky na státočku se muselo jet do kopce, ale opačným směrem vedla silnice z kopce dolů. Petr si pochopitelně vybral cestu dolů. Zatímco já jsem čekal na přípojce směrem nahoru. Po dlouhé chvíli čekání jsem usoudil, že není všechno v pořádku a že se vrátím a pomůžu Petrovi. Nikde jsem ho však nenašel. Napadlo mě, že jel dolů.

Pustil jsem se za ním. Cestou jsem se několikrát ptal, jestli Petr nebyl viděn. Jako odpověď se mi dostalo: „Jo, viděla jsem ho, ale jel dost rychle. Takže bys měl přidat.“ Po nějaké době jsem ho s jazykem na vestě, co na vestě, někde těsně nad asfaltem, precijen dojel. Pak už jsme společně dojeli do Náchoda.

Trochu jsme si odpočinuli a pokračovali do Hronova. Je 17.10. Touto dobou jsme asi 20 kilometrů za místem, kde jsme chtěli dneska přenocovat. Do Hronova je to 12 km a do Dědova asi 30. Což znamená, že by neměl být problém dorazit až do cíle.

Konečně přestává pálit slunce. Cesta je dobrá, pořád po rovině. Za chvíli jsme v Hronově. A teď kudy! V atlase se můžeme orientovat jen přibližně, protože jaksi neoplývá podrobnostmi. Jedna z nich je bohužel i vesnice, kam jedeme. Volím cestu na Polici n. Met. A dál odhadem na Českou Metuji a směrem na Teplice n. Met. Tam někde uprostřed ničeho by to mělo být. A jestli ne, tak jsme se aspoň pěkně projeli.

Hronov máme asi 5 km za zády. Podle směrových cedulí jedeme pořád ještě dobře. Nějak se mi špatně drží směr a vůbec je jízda nějaká divná. Pohled dolů – do prdele, kurva štelunk, svině nehezká, kurev sedum a každá nemytá!!!! Zase jsem páchnul!!!

Zastavujeme. Ještěže jsme vyvezli lepení na duše. Sundávám kolo, plášť, duši. Jak najít díru... Voda nikde, takže zbývá zkouška tlakem. Pumpuju jako blázen až do úplného přehuštění. Á už slyším, jak to někde syčí. Tááák tady ne, tady taky ne, zato tady jo!! To je díra jak dovnitř. Vyndávám lepení a zjišťuji: toto není to pravé. Tohle lepení je na nafukovací lehátka a doba schnutí lepidla je tři hodiny. To se mi nelíbí! Je 20.00. Za 3 hodiny bychom tam mohli být pěšky! Rozhodnuto! Zalepím duši, místo svěrek, které nemám, použiju řemínky. Jak? To je jednoduché. Prostě položím duši záplatou vzhůru na spacák s celtou a omotám řemínek kolem spacáku, nosiče a než jej utáhnu, srovnám ještě záplatu, aby byla rovně. Tady v návodu píšou, že se má lepené místo i záplata ošmirglovat. Hmm, co teď? Á už to mám. Asphalt je taky drsný, ale ne moc. Odřu tedy obě lepené části o silnici. Pak už jen nanést lepidlo...

Nasadil jsem záplatu, duši upevnil ke spacáku, nasadil plášť na ráfek a společně s Petrem vyšel na další cestu. Nejbližší tři hodiny pěšky. To je ale pěkná vyhlídka. No co se dá dělat. Aspoň

bude časová ztráta menší.

Po chvíli chůze se ocitáme pod obrovským dokopcem. Na značce jsme si přečetli, že jde o 12% stoupání. Jdeme tedy.

Uf to je tíha! Ale jdeme. Už jsme na vrcholu. Na značce, která je v protisměru, jsme se dozvěděli, že to bylo dlouhé 2 km. Jestli bude zbytek cesty takovýhle, tak teda díky. Jdeme teď po rovině. Je 21.05. Nejhorší je, že budeme muset jít pěšky i z kopce. A kromě toho mě začíná bolet koleno. Proč?

To musíme trochu odbočit. Stalo se asi toto: v roce 1987 jsem na podzim narukoval do Liberce a krátce na to se mi přihodil úraz. Dalších ¾ roku jsem strávil po ošetřovnách a nemocnicích, až se rozhodlo – OPEROVAT! Operace proběhla, ale pak mě umístili do VRÚ Slapy n.Vlt. Když jsem jej po třech měsících opouštěl, řekli mi, že sice chodit budu, ale bude to ještě fuška, nicméně lyže, brusle, delší chůze a běh, jsou pro mě už navždy ztracené. A kolo? Prý až tak za tři roky. A s tímhle mě už skoro chodícího odeslali na útvar. Pak jsem se rok učil znovu chodit a všechny věci, které s tím souvisí. A nebylo to zrovna bezbolestné. A nastalo léto a já usoudil, že je na čase zkusit kolo. Na jedné z vycházek jsem to zkusil a ono to šlo. I když taky ne úplně normálně.

A tak jsem teď asi 110 km od Prahy v téměř pustině, bolí mě to a ráčilo to otéct. Mrcha! Ale zase taková pustina to tu není. Táhle je chalupa. U chalupy zahrádka, u zahrádky garáž, před garáží kolo Favorit a v otevřené garáži fousatej chlap.

Nápad! „Dobrý večer. Prosím vás, mám speciální prosbu. Trochu jsem píchnul a potřebuju dojet. Neměl byste náhodou rezervní duši? Vidím, že tady máte stejné kolo, jako mám já...“ Kde se ve mně bere taková drzost? To ze mě mluví asi můj spolubojovník z Liberce Tomáš Kosman. To je držka nevymáchaná! No nevádí. „Člověče, to asi mít nebudu, ale podívám se.“ Hele, zabralo to. „Tady je, ale je to 28x1^{1/4}.“ „To nevádí, já už jsem jezdil na všem možném.“ Pak mi beze slova odmontoval přední kolo, nandal na něj duši i plášť, napumpoval a namontoval zpět. To všechno proběhlo v takovym fofru, že jsem stačil říct jen „Děkuju, co jsem dlužen?“ „Nic, ale až potkáš někoho v nouzi, pomoz mu.“ Rozloučili jsme se a vyrazili. Je 21.15. Asi tak za hodinku bychom tam mohli být.

Stmívá se, ale pořád je teplo. Jedeme ze strašného padáku. V momentě, kdy mjíme ceduli Police n. Met. se silnice mění v kostkovaný běs. Okamžitě si připadám, jako kdyby mi někdo připojil ruce na 380 V střídavých. Něco jako křeč, nebo co. Naštěstí kopec brzy skončil. Kostky ale ne.

Ploužíme se vesnicí a hledáme kudy se jede na Českou Skalici. Kostky pokračují a cesta vede zase do strašného padáku. Naštěstí se aspoň změnil povrch na asfaltový. Na kopci se oblékáme. Začíná být chladno. Nasedáme a jedeme většinou z kopce.

Už je tma taková, že rozsvěcíme celé osvětlení. Sjíždíme do nějaké vesnice. Nejsem si zcela jist, že jedeme dobře. Táhle vyšla ze dveří nějaká ženská. Zatáčím k ní. Rychlost cca 50 km/h. Jestli selžou brzdy, bude mastný flek na baráku. Brzdím a mírně zatáčím. Zastavuju vedle ní. „Dobrý večer. Prosím vás, kudy do Dědova?“ „To musíte rovně a vesnici nemůžete minout.“ „Děkujem“ a jedem.

Hmm, jsme mezi vesnicemi a je tu odbočka. Tak kudy? Dolů! Do kopců už jsme jeli dneska dost dlouho. Tentokrát jsme se trefili. Zastavujeme u jakési odbočky. Teď přijde ke slovu papír, na který mi má drahá čtyřpětina napsala, kudy se dostat z Dědova na tábořiště. „Půjdeš po červené značce do kopce a dojdeš k táboru.“ Krucinál, zase do kopce! To je snad sen! Čas 22.15. Už je úplná tma. Cesta se ztrácí v lese.

Jdeme. Jet se nedá. Já svítím vším, co se dá rozsvítit. A cesta se opět mění. Konec konců jako vždycky. Nejdříve asfalt, pak polní udržovaná, pak už jen vyjeté koleje, no a dál to naštěstí nestačilo dojít, protože stromy zřídly a objevila se louka a na louce dvě TEE-PEE, stany a kuchyně. Vypadá to, že jsme na místě.

Najíždíme doprostřed tábořiště. TEĎ! Spustili jsme d'ábelské zvonění. Krásně se nese ztichlým večerem! Z TEE-PEE se ozvalo: „Je tu nějaká návštěva. UKÓÓÓ!!! POĎ SÉÉÉÉÉM!!! My se mejem a nemůžeme návštěvu přivítat.“

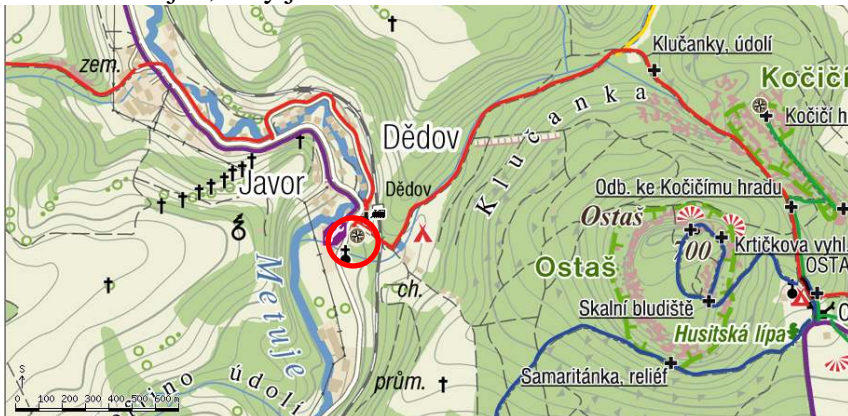
Uko je tu a tváří se trochu vyjeveně. Ale rychle se se situací vyrovnává a odvádí nás do kuchyně. Za pár minut přišly i ostatní přítomné. A začalo vítání.

„A to fakt na kole? A až z Prahy? A dva dny? A jaký to bylo...“ Prostě bylo pořád o čem povídat. Petr je u vytržení. Je tu spousta pěkných holek. Všiml jsem si, že pohledem velmi často

zadrhává u Fialky. Jo, to bude ona. Akorát nevím, jestli i ona cítí jiskření.

Večer pěkně ubíhal a pak Renata, hlavní vedoucí, rozhodla, že se jde spát. Uložili nás v jednom stanu a to bylo pro ten den všechno.

Ještě jen, tady jsme:

Ráno mě probudily rány. Někdo štípe dříví. Je pravda, že bych klidně ještě vydržel spát. Petr už také přišel k sobě. Po chvíli ležení jsme vstali a šli za ostatními do kuchyně (rozuměj šest kůlů, na nich stříška, uvnitř táborová pícka a dlouhý stůl ze dvou krajin a dvě lavice z téhož materiálu, všechno zatlučené do země). Posadili jsme se ke stolu a byli obdařeni snídaní.

Po ní nám Renata přednesla plán činností na dnešek a dala nám vybrat, kam se chceme připojit. Volba byla v obou případech jednoduchá. Já půjdu dělat tam a to, kde a co bude dělat UKO. Petr si vybral blízkost Fialky.

Účastníci jsme se přípravkového dnešního tak intenzivně, že minul oběd a přišel večer. Při večerním posezení Renata velmi potěšeně sdělila, že se dnes udělalo podstatně víc práce, než bylo v plánu a tudíž ti chlapi přeci jen k něčemu dobří jsou. Je pravda, že jsme s Petrem dělali opravdu hrubé kopáčkové práce, ale dle našich měřítek nijak rozsáhlé a namáhavé.

Na noc byla změna v uložení. Já jsem se přesunul do stanu, který obývá UKO, Petr do stanu vedle Fialky.

Ráno byl zase rámus. Ještě než jsme šli spát, naštěpali jsme spoustu dřeva na ráno, aby nás nebudily tupé údery sekerou. Místo toho někdo v kuchyni láme chroští. Nechápu to, protože i to jsme naporcovali a připravili do malinkých otýpek rovnou k píce.

Vstáváme. Během snídaň jsme si všimli malého jehlanu (typ stanu) v horní části louky, u kterého byla vyvěšena Australská vlajka. Začala debata o tom, co to je, kdo to je a proč je tady. Navrhnul jsem, že by bylo dobré nového příchozího navštívit a zeptat se. Kolem stolu nastal úžas. Jak zeptat, on je tu veřelec. Ano, právě jste se setkali s ženskou logikou. Jen na okraj, oddíl Obelisk je dívčí oddíl. Opravdu. Nedisponuje ani jedním chlapem. Ba i pomoc zvenčí je vyžadována od maminek, tet a sester. My s Petrem jsme tu trpěná vyjímka.

Po snídani jsme se šli Australana zeptat, jak se věci mají. Vyklubal se z něj sympaťák, 17 let, Čech s velkými sympatiemi k Austrálii, velký smysl pro humor (i černý), zde je proto, že měli jet s kamarády na týdenní vandr, ale pak nikdo nejel a on zůstal sám a tak se toulá po zdejších okolí.

Tlumočili jsme to Renatě a ta jej pozvala, aby nám pomohl se stavbou. Byl přidělen do skupiny, kde účinkovala Biža. Mimochodem, nejhezčí holka letošní přípravky. Zajiskření museli vidět až v Náchodě...

A tak proběhl další den. Večer jsme se sesedli, a protože jsme s prací opravdu hnuli, povolila Renata malý oheň. A k tomu patřily opečené uzeniny, kytary a vyprávění. Parádní večer.

Ráno mě probouzí UKO. Prý jsem poslední v posteli. Prohlásil jsem, že mi to vůbec nevádí a zalezl hlouběji do spacáku. Nepochodil jsem. Šla na to po žensku. Šáhla si tam pro mě, odkryla mě, políbila, ještě jednou, pohládila a řekla, že pokračování bude po snídani. Tedy né, že by se mi příslib pokračování nezamlouval, ale nějak jsem si nedovedl představit, že ostatní půjdou něco tvořit a my zalezeme do stanu...

Moje pochybnosti byly na místě. Po snídani jsem vyfasoval rychlý polibek a Vaška. Vašek je pětikilová palice. Mým úkolem na dnešek je vyrobit ledničku. Jo, opravdu. Ledničku. Tak se to jmenuje zde v dívčím oddíle. Jinak je to dřevěná bedýnka

zabudovaná do potoka tak aby těsně nade dnem protékala voda.

Pracoval jsem na ní většinu dne. Bude totiž luxusní. Bude mít 3 palice a dvířka ne sundávací, ale otevírací a to hned dvoje. Jedny z boku a druhé shora. Nejvíc času mi zabrala příprava materiálu. Renata chtěla, aby lednice byla z kulatinek a ne z krajinek, ze kterých se tu staví všechno. Takže nejdříve do lesa na soušky, pak to naporcovat a pak sestavit. Proto to trvalo skoro celý den.

Bedýnka je hotová a teď ještě jí ukotvit do dna potoka, aby ji neodnesla voda. Na to ten Vašek. Potřebuju zatluout 4 kůly. Rozměřil jsem si to, připravil a předtloukl. To znamená, že kůly jsou lehce zatlučené a je potřeba je dorazit do správné hloubky. S Vaškem to jde docela dobře. Tedy až ke třetímu kůlu. Ten měl dostat několik závěrečných ran. Bohužel se ukázalo, že jsem opravdu ve společenství ženskejch a ty, jak známo, mají hodnoty šoupnuté trochu jinam. Narážím na nářadí, jeho skladování a údržbu. Stalo se toto: Na kůl dopadl můj silou znásobený úder Vaškem. Znovu jsem se rozmáchl a shledal, že je něco v nepořádku. Násada povážlivě zlehkla. Aha, palice opustila násadu. Teď bude ještě na cestě vzhůru a předpokládám, že i dozadu. Když zůstanu stát, trefí mě do hlavy, nebo do zad. Je třeba ustoupit dozadu. Udělal jsem krok. To bude málo. Ještě nejmíň dva. Udělal jsem další krok a zakopl o kámen. Chvilí trvalo, než jsem nabral stabilitu. A to už mám padající palici v zorném poli. Pokus o další krok... Nestihl jsem to. Palice mi dopadla na kloub u palce pravé nohy. Rána to byla pořádná. Ještěže mě netrefila do poškozeného kolena. To bych asi chcípнул... Začíná to bolet. Povedlo se mi ještě odejít z potoka a pak jsem si musel sednout.

Kontrola škod: Tak sandály to přežily. Akorát jsou od krve. Od krve? Jo aha, rána je sedřená. A otekla a bolí. Krucinál. Podíval jsem se, co způsobilo, že jsem neschopen pohybu. Jo, násada je ulomená v místě, kde se zužuje, aby se dala nasadit palice. Původně jsem myslel, že se jen sesmekla. No jo, ale co teď se mnou. Sakra, to byla klika!!! Teprve teď mi došlo, že jako pomocníci mám celý den k ruce Blanku (velmi hezká, příjemná, 17, technicky nejvíce zdatná...). Kdyby se násada odlomila v tobě, kdy mi přidržovala kůly, abych je předtloukl, měla by palici zaraženou v hlavě...

Někdo mě chytil v podpaží a snaží se mě táhnout. Co je?

Otočil jsem hlavu a ona Blanka. Prý jsem nereagoval, tak se pokusila mi pomoci. „Moc děkuju, ale mě neutáhneš. Uděláme to takhle. Pomůžesh mi vstát a já potom použiju násadu jako hůl a dojdeme do kuchyně, kde se to pokusíme nějak spravit.“ „Ale ty máš zranění, takže by to nejdříve chtělo ošetřit a pak teprve nějaké spravování.“ „Myslíš? No tak jo. Ale chce to rychle, dokud se můžu hejbat.“

Došli jsme do kuchyně a způsobili pozdvižení. Renata, Blanka, UKO, Petr a Australan. To byli ti, kteří se stali operačním týmem. Všechny ostatní slečny se staly mrtvolami hned poté, co zahlédli krev odkapávající mi ze sandálu.

Výsledně byli všichni u vytržení z toho, že skoro celé ošetření jsem si provedl sám. Od sundání sandálu, přes prolití rány peroxidem až po zavázání, omytí sandálu a opětné nazutí. To sice považovali za chybu, ale já jsem pomocí pásků na sandálech provedl stažení poničeného kloubu a částečnou fixaci.

No jo, ale co teď se mnou. Nějak mi nejde chodit... Dokončit lednici nebude problém. To zvládne Petr a Blanka. Petr pro mužnou sílu, Blanka proto, že ví, jak to má na konci vypadat a je vlastně spoluautorem projektu. Ale nejdříve opravím Vaška. A pěkně tak, jak se to má dělat.

Nechal jsem si nanosit všechny sekerky, kladiva, palice a krumpáče a veškerý železářský materiál. Až do večera jsem se bavil tím, že jsem veškeré nářadí znovu nasadil. A pořádně. Krumpáče se přestaly viklat, sekerky už nevypadávají, kladiva kladivují bez nehod. Zítra ještě nabrousím vše, co má aspoň malinké ostří. A to je tak všechno, co tady můžu dělat.

Aha, problém. Jak odtud odjedu? S touhle parádou to na kole nepůjde. Nemohu došlápnout při chůzi a to ani na patu. Jak bych tedy měl přenášet hlavní sílu pro jízdu? Nějak mám pocit, že tím letošní výjezd končí...

Ráno mě nikdo nemusí budit. Možná proto, že jsem toho moc nenaspal. A že jsem se pokoušel najít způsob, jak mě uložit, aby to nebolelo... Po snídani jsem byl vyřazen ze všech činností. Prý si mám jít lehnout do stanu. To je výborný nápad! Na stan praží slunce, nad loukou se tetelí vzduch a to je teprve ráno. NE! Zůstanu

tady, ostatní mi sem nanosí sekerky, nože, sekáče a kosu, k tomu brousek a nádobku s vodou.

Stalo se. A tak jsem celý den brousil a brousil. Všechno bylo tupé až hanba. Večer při posezení se o dřevo staral Australan a Biža. Ta byla překvapená, co její sekerka dovede a to bez námahy. Do teď měla přípravu dřeva za velké posilování.

Večer byl zase pěkný. Akorát Renata dloubla do párování. Prý tu nejsme na to, aby odtud vzešla další generace do oddílu, ale na práci. Biža s Australanem koukají do země, Petr se s Fialkou drží za ruce, já s Ukem jsme se políbili... Tedy připomínka pozdě.

Ráno mě vzbudilo vedro. Jsem tu sám a všude je ticho, stan je rozšněrován. Vykoukl jsem ven. Slunce je vysoko a pálí. Nikde nikdo. Vysoukal jsem se ven a zjistil, že už můžu jít sám, aniž bych pociťoval nějakou výraznou bolest. A vlastně jsem i spal. Tak to je paráda. Došel jsem do kuchyně. Na stole stolí připravená jedna snídaně a nikde nikdo. Co se to děje? Snědl jsem připravené a vydal se za ranní hygienou. To se musí kousek po proudu potoka a tam je vystavěná hráze a z ní vede dřevěné odtokové koryto a v něm se má člověk umejt. Došel jsem skoro až tam a zaregistroval pohyb. Kousek blíž... A hele, v tůni nad hrázi se někdo koupe. Jo! Fialka, Blanka, Uko a Biža. A nic na sobě nemají. A jsou velmi dobře vidět. Je to pěkné. Ale jsem v blbě poloze a začíná mě to zase bolet. Co teď jít tam? Hloupé. Vrátit se? Asi jo. Zvedl jsem se a odcházím. Najednou slyším: „Hele Dig! Digůůů, pod' séééém...“ Cože? Já mám jít tam? Není to omyl? Tak jo. Došel jsem až k hrázi. Všechny slečny mají ze mě legraci. Prý „Tak se nestyď“ a pod' sem taky.“ Jo, to já bych šel, ale moje bebíčko... Ale co, to se nějak zahojí. Začal jsem s odkládáním svršků. Dívky mě sledují a mají ze mě legraci. Jakoby náhodou se každou chvíli některá z nich dostane na mělčinu, postaví se (vody po pás) a lehce nalehne na vodu a plave k hrázi. Dobře vidím, jak sledují, co to se mnou dělá. Dělá! A zrovna „to“ pobaveně, ale i se zájmem sledují. No dobrá, přistupuji na to. Opatrně jsem vlezl za nimi do vody. Je studená. A jako první se ozvala ostrá bolest z poničeného kloubu. Je po legraci. Dívky sledují, jak dochází k visení a nezabírá ani, když mi rádoby pomáhají, a to tak, že se ke mně tisknou jejich zájímavými

věcmi zpevněnými chladem vody. Posadil jsem se na mělčině a bolest za chvíli odezněla. Pak si dámy sedly kolem mě, některé se nechaly vidět teď už stále, jiné se ukazovaly, jak popocházely po dně a povídali jsme si. Je zajímavé, jak je to s tím, když se mi ukážou – jaké to je a co to dělá a jestli je pravda, že studená voda to celé zastaví. Ano zastaví a také jiné vjemy. Třeba pocit nebezpečí, nebo bolest. I mě zajímalo pár detailů, když už to tak rozebíráme. Pak to začalo být divoké. Nevím, která z nich to řekla první, ale došlo na to, jestli si já chci sáhnout a jestli i ony si mohou sáhnout. Jsem poněkud zaskočen. Nebýt tu Uko, tak jistě. Ale takhle? Reakce Uka mě úplně odrovnala. Souhlasila s tím a jako první chtěla, abych tlapkal po ní. Ale jen vršek. Neskutečno zvítězilo...

Možná by to skončilo něčím, co by mi každý chlap záviděl, ale osud chtěl něco jiného. Od tábora přichází Renata. Je sice krátkozraká, ale některé věci není třeba přímo vidět. Když přišla až k nám, seděly sice dívenky daleko ode mě, pěkně po krk ve vodě, Uko vedle mě, ale Renata se domýšlela svého. Pronesla velmi ostrou řeč ve smyslu, že včera večer o něčem mluvila a že to myslela vážně. Dívenky mají sklopené hlavy a koukají do vody, já neříkám nic. Chtěl bych říct, ale raději ne. Řekl bych jí, že kdyby měla aspoň minimální zkušenosti s chlapáka, věděla by, že jsem nyní zcela nepoužitelný, tudíž se nemůže stát to, čeho se obává...

Vrátili jsme se do tábora. Zjišťuji, že ta studená koupel bolístce pomohla. Nebolí to a chodí se mi dobře.

Po obědě Renata prohlásila, že už nás má všech plné zuby a zalezla do stanu. Na práci celého odpoledne to nemělo vliv. Večer při posezení nám řekla, že si přeje, aby Australan zítra odešel a já s Petrem máme jet s Ukem a Bižou vlakem do Prahy. Ony jedou pro děti, my se nemáme vracet. Kola nám přivezou nákladákem za 3 týdny. Pak odešla. Krátce na to zmizel Australan a Biža. Taky nevidím Petra a Fialku. Jsem tu já, Uko a Blanka. Nálada je v tahu. Jdeme spát.

Ráno bylo klidné a tiché. Všechna práce je hotova, tábořiště uklizené, vlak jede až v poledne. Ve stanu je vedro. Vyšel jsem ven a málem zdechnul. Naplno jsem došlápnul. A to proto, že mě to nebolelo a tak jsem na to zapomněl. Krucinál!!!

Došel jsem do kuchyně. Tam seděli u stolu Biža s Australanem. Drželi se za ruce a Biža brečela. Chvilí po mě přišla Fialka a hned za ní Petr. Připravili jsme snídani. Čerstvé pečivo a kakao. To včera přinesli Renata, Australan a Petr z nákupu. Proto jsem s dívkami zůstal sám. Se zahájením jídla jsme čekali na Renatu. Když se na kakau začal dělat škraloup, zvedla se Blanka a šla pro ni. Vrátila se sama, že prý Renatě není dobře a že se máme najíst sami. Teda tak velká (26) a truceje...

Po jídle jsme šli s Australanem k jeho obydlí a pomohli mu jej strhnout a sbalit. Pak se s námi rozloučil, dlouze, velmi dlouze políbil Bižu a odešel k lesu. Otočili jsme se a viděli, že u vlajkoviště stojí Renata a kouká na nás. Otočila se a zalezla do stanu.

S Petrem jsme si také sbalili a připravili k odchodu. Před polednem jsme vyrazili. Na zastávku to bylo 2 km. Šlo se mi mizerně. Ale holky mi sebraly věci a tak jsem byl schopen to dojít sám. Vlak jel skoro přesně. Akorát deset minut zpoždění. Nastoupili jsme, a zamávali Blance, která nás šla vyprovodit. Vlak se rozjel, zastávka i s Blankou se odloudala dozadu a dál už se nedělo nic zajímavého.

Tím končí výjezdní akce HELL'S TOUR v roce 1989

© Hell´s Tour 1989
Neprodejné